

мѣни оъ него шепнешката нѣколко думи. Въ туй врѣме влакътъ се виеше около хълмоветъ съ такава сила, че тѣ едвамъ можаха да стоятъ на крака.

— Ние вървимъ много бързо, каза началникътъ.

— Нѣма никаква опасностъ, забѣлѣжи кондукторътъ.

— На локомотива трѣбва да е ужасно, нели?

— Нищо, нищо, не казвайте никому за това.

Началникътъ отиде въ вагона си въ това врѣме, когато влакътъ изпѣваше Голо-бърдо. Началникътъ се спрѣ, вслуша се и се усмихна. Сега влакътъ летѣше по високата равнина и началникътъ съ удоволствие потри ржцѣ.

Сетиъ той трѣгна по вагонитѣ и, като виждаше, че всичко ще излѣзе благополучно, не можа да се стѣрпи да не се похвали на нѣкои познати пжтници.

— Утрѣ, каза той, ще грѣмнатъ вѣстницитѣ съ една новина, която ще очуди свѣта.

Любопитството накара мнозина да подпитватъ, и така стана, че тайната не можа да се скрие.

III.

Оставаха още двадесетъ километра до столицата. Пжтницитѣ почнаха да се размръдватъ изъ вагонитѣ. Влакътъ все така стремглаво летѣше. Ала единъ слухъ като изподъ земята се разнесе между всичкитѣ, че кога влакътъ стигне на гарата, всички ще бждатъ приятно изненадани отъ едно извънредно нѣщо. Посветенитѣ въ тайната не смѣха още да развържатъ езика си, защото и тѣ сами не бѣха здраво увѣрени, дали това е истина, — може началникътъ да се е пошегувалъ.

Но ето показаха се електричнитѣ лампи на гарата. Влакътъ се още пухтѣше. Чу се първа свирка.